CEWE COLOR KONTRA OHIM (DIGIFILM ÉS DIGIFILMMAKER)

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2005. szeptember 8.*

A T-178/03. és a T-179/03. sz. egyesített ügyekben,

a **CeWe Color AG & Co. OHG** (székhelye: Oldenburg [Németország], képviselik: C. Spintig, S. Richter, U. Sander és H. Förster ügyvédek)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselik: I. Mayer és G. Schneider meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

* Az eljárás nyelve: német.

az OHIM harmadik fellebbezési tanácsa által a DigiFilmMaker és DigiFilm szómegjelölések közösségi védjegyként történő lajstromozása ügyében 2003. március 12-én hozott határozat (R 638/2002-3. és R 641/2002-3. sz. egyesített ügyek) ellen benyújtott keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (ötödik tanács),

tagjai: M. Vilaras elnök, F. Dehousse és D. Šváby bírák,

hivatalvezető: C. Kristensen tanácsos,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. május 19-én és 21-én benyújtott keresetlevelekre,

tekintettel a 2003. szeptember 18-án hozott egyesítő végzésre,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. december 15-én benyújtott válaszbeadványra,

a 2005. április 12-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A felperes 2001. november 19-én a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94 módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) alapján két közösségi védjegybejelentést tett a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (védjegyek és formatervezési minták) (a továbbiakban: OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegyek a DigiFilm és a DigiFilmMaker szómegjelölések voltak (a továbbiakban együttesen: bejelentett védjegyek).

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 9., 16. és 42. osztályokba tartozó áruk és szolgáltatások vonatkozásában tették, az alábbi leírással:

– 9. osztály: „memóriahordozók, felvételhordozók, különösen optikai felvevőkészülékek és CD-ROM-ok, valamennyi fentebb említett áru rögzített fényképpel;

fényképező és filmfelvevő gépek és berendezések (amelyek a 9. osztályba tartoznak); hang vagy kép felvételére, közvetítésére vagy visszaadására szolgáló készülékek; adatkezelő készülékek; számítógépek; informatikai programok";

– 16. osztály: „próbalenyomatok, negativ és diapozitiv fényképek";

– 42. osztály: „felvételhordozók írása, különösen digitális adatok rögzítése, elsősorban képeké; fényképek alkotása; fényképek nyomtatása; fényképek »online nyomtatási szolgáltatása«; szoftvertanácsadás; informatikai szoftverek frissítése, adatkezelési szoftverek alkotása".

4 A DigiFilmMaker védjegyet azon árukon és szolgáltatásokon túl, amelyekre vonatkozóan a DigiFilm védjegyet is bejelentették, egyes, a Nizzai Megállapodás szerinti 9. osztályba tartozó áruk vonatkozásában is bejelentették a következő leírással: „felvételhordozók írására, különösen digitális adatok (különösen képek) felvételhordozóra történő (különösen CD-ROM-ra) átvitelére szolgáló készülékek és automaták".

5 Az elbíráló 2002. február 22-én kelt leveleiben a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.) 11. szabályának (1) bekezdése értelmében értesítette a felperest, hogy a 40/94

rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja értelmében a védjegyek nem lajstromozhatók, kivéve az alábbi árukat és szolgáltatásokat:

– 16. osztály: „próbanyomatok, negativ és diapozitiv fényképek;

– 42. osztály: „szoftvertanácsadás; informatikai szoftverek frissítése, adatkezelési szoftverek alkotása".

6 2002. április 22-i levelével a felperes fenntartotta közösségi védjegybejelentéseit.

7 Ezen bejelentéseket az elbíráló a 2868/95 rendelet 11. szabályának (3) bekezdése értelmében hozott 2002. június 4-i határozataival a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja alapján elutasította az alábbi áruk és szolgáltatások vonatkozásában:

– 9. osztály: „memóriahordozók, felvételhordozók, különösen optikai felvevőkészülékek és CD-ROM-ok, valamennyi fentebb említett áru rögzített fényképpel; fényképező és filmfelvevő gépek és berendezések (amelyek a 9. osztályba tartoznak); hang vagy kép felvételére, közvetítésére vagy visszaadására szolgáló készülékek; adatkezelő készülékek; számítógépek; informatikai programok";

– 42. osztály: „felvételhordozók írása, különösen digitális adatok rögzítése, elsősorban képeké; fényképek alkotása; fényképek nyomtatása; „on-line nyomtatási szolgálat".

8 Az elbíráló úgy ítélte meg, hogy a bejelentett védjegyek az érintett árukat és szolgáltatásokat leíró neologizmusokból állnak. A „digi" szó az angol köznyelvi „digital" (digitális) szó rövidítése, a DigiFilm és DigiFilmMaker megjelölések pedig közvetlenül az alábbi jelentésekre utalnak: digitális film és az a személy, aki a digitális filmeket hoz létre, vagy az a készülék, amelyet e célból használnak (digital filmmaker). Az elbíráló továbbá úgy ítélte meg, hogy a „Digi" és „Film", valamint a „Maker" szavak összetétele nem mutat fel olyan további jellegzetességet, amely a bejelentett védjegyeket megkülönböztető jellegűvé tehetné.

9 A 40/94 rendelet 59. cikkének megfelelően a felperes 2002. július 26-án az elbíráló határozatai ellen két fellebbezést nyújtott be az OHIM-nál.

10 2003. március 12-i határozataival (a továbbiakban: DigiFilm-határozat és DigiFilmMaker-határozat, illetve együttesen: megtámadott határozatok), amelyet a felperesnek 2003. március 18-án, illetve 13-án kézbesített, a harmadik fellebbezési tanács elutasította a fellebbezéseket.

11 A fellebbezési tanács, megerősítve az elbíráló értékeléseit, lényegében úgy vélte, hogy a bejelentett védjegyek a továbbra is vita tárgyát képező áruk és szolgáltatások (nevezetesen, a DigiFilm tekintetében a fenti 7. pontban említett áruk és

szolgáltatások, a DigiFilmMaker tekintetében ugyanazon, valamint a fenti 4. pontban említett áruk és szolgáltatások, a továbbiakban: vitás áruk és szolgáltatások) tekintetében leíró jellegűek, és hozzátette, hogy ezen védjegyek, bármiféle további elem vagy különlegesség híján, nem bírnak az előírt megkülönböztető képesség legcsekélyebb mértékével sem.

A felek kérelmei

12 A felperes kereseteiben azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatokat;

- az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

13 Az OHIM azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- utasítsa el a kereseteket mint megalapozatlanokat;

- a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Indokolás

14 A felperes mindkét ügyben -– analóg módon – két, a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja megsértéséből, illetve ugyanazon rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja megsértéséből eredő jogalapra hivatkozik.

A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának megsértéséből eredő első jogalapról

15 A felperes vitatja, hogy a bejelentett védjegyek leíró jellegűek lennének a vitás áruk és szolgáltatások tekintetében. Felrója a fellebbezési tanácsnak, hogy internetes oldalak kivonataira támaszkodott anélkül, hogy azokat részletesen tanulmányozta volna, illetve hogy úgy ítélte meg, hogy ezen védjegyek nem lajstromozhatóak, még abban az esetben sem, ha ez utóbbiak nem szerepelnek a szótárakban. Végezetül az OHIM nem vette tekintetbe azt a tényt, hogy más esetekben nem utasította el a bejelentett védjegyekhez hasonló megjelölések lajstromozását.

16 A felperes elismeri, hogy a „digi" gyakori rövidítése a „digital" szónak, a „film" számos európai nyelvben úgy a filmszalagot, mint magát a művet jelenti, és a „maker" angol szó jelentése „készítő". Ebből ugyanakkor nem következik, hogy a bejelentett védjegyek leíró jellegűek lennének. Technikai nézőpontból ugyanis a digitális film nem is létezik. A fellebbezési tanács ezt elismerte, de úgy vélte, hogy az érintett közönség nem gondolkodik el a technikai eljárások részletein, digitális képek egymásutánját digitális filmnek fogja hívni, és értelemszerűen ugyanígy fog tenni felvevőkészülékek, adathordozók és a hozzájuk kapcsolódó előállítási szolgáltatások

esetén is. Ez a megközelítés nem veszi figyelembe, hogy valamely megnevezés leíró jellege a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjában leírtak esetén áll fenn („egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak"). Márpedig a DigiFilmMaker vagy a DigiFilm megjelölés nem alkalmas memóriahordozó vagy rögzítésre alkalmas készülék, képfelvevő készülék vagy felvételhordozó-író szolgáltatás leírására. A fellebbezési tanács nem tett különbséget a nem lajstromozható jelzés és az úgynevezett „beszélő" védjegy között, amely viszont lajstromozható.

17 Ezen túl pontatlan az a megállapítás, hogy az érintett vásárlóközönség nincs tudatában a hagyományos és a digitális fényképezés közti különbségnek. Épp ellenkezőleg: a „film" szónak a digitális fényképezéshez való hozzátételét szokatlan és fantázia szülte átvitelként fogja érzékelni. A bejelentett védjegyek, hasonlóan az UltraPlus megjelöléshez, amely az Elsőfokú Bíróság T-360/00. sz., Dart Industries kontra OHIM (UltraPlus) ügyben 2002. október 9-én hozott ítéletének (EBHT 2002., II-3867. o.) tárgyát képezte, felidéző és nem leíró jellegűek. Az OHIM tehát hibásan vélte úgy, hogy a „digi", a „film" és a „maker" szavak kombinációja a DigiFilm és a DigiFilmMaker összetételekben nem szokatlan.

18 Az internetes kivonatok, amelyekre az elbíráló 2002. február 22-i leveleiben, valamint 2002. június 4-i határozataiban hivatkozik, és amelyekre a fellebbezési tanács támaszkodott, nem bizonyítják ennek az ellenkezőjét. Különösen a DigiFilm interneten talált számos előfordulása ismeretlen, amely vagy közösségen kívüli földrajzi eredetű, vagy pontatlan, vagy az általa érintett áruk vonatkozásában irreleváns, vagy a DigiFilm-et védett kereskedelmi megnevezésként azonosítja.

19 A bejelentett védjegyek továbbá nem szerepelnek a szótárakban. Ezen ténynél fogva nem lajstromozhatók (lásd a Bíróság C-383/99. sz., Procter & Gamble kontra OHIM ügyben 2001. szeptember 20-án hozott ítéletének [EBHT 2001., I-6251. o.] 43. és 44. pontját).

20 Végül, a bejelentett védjegyekkel összehasonlítható és az OHIM által lajstromozásra jóváhagyott megjelölések nagy száma bizonyítja a felperes által e védjegyek leíró jellegének hiányára vonatkozóan képviselt álláspont megalapozottságát. A 40/94 rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében foglalt vizsgálat keretében maga az OHIM is megerősítette korábbi határozatainak relevanciáját.

21 Az OHIM vitatja, hogy megsértette volna a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontját.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

22 A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében nem részesülhet védjegyoltalomban „az olyan megjelölés, amely kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak". A fentieken túl a 40/94 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy „az (1) bekezdést akkor is alkalmazni kell, ha a kizáró ok csak a Közösség egy részében áll fenn".

23 Az ítélkezési gyakorlat értelmében a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja kizárja, hogy ilyen jeleket vagy adatokat védjegyként lajstromozzanak, és ezáltal egyetlen vállalkozás számára fenntartsanak. Ez a rendelkezés tehát azt a közérdekű célt szolgálja, hogy az ilyen jeleket vagy adatokat bárki szabadon használhassa (lásd ennek megfelelően a Bíróság C-363/99. sz., Koninklijke KPN Nederland ügyben 2004. február 12-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-1619. o.] [a továbbiakban: Postkantoor-ítélet] 54. pontját; az Elsőfokú Bíróság T-219/00. sz., Ellos kontra OHIM (ELLOS) ügyben 2002. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-753. o.] 27. pontját és a T-348/02. sz., Quick kontra OHIM (Quick) ügyben 2003. november 27-én hozott ítélet [EBHT 2003., II-5071. o.] 27. pontját).

24 Továbbá a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja által érintett megjelölések nem képesek betölteni a védjegy alapvető rendeltetését, nevezetesen az áru vagy szolgáltatás kereskedelmi eredetének azonosítását, lehetővé téve ily módon az adott védjeggyel megjelölt áru vagy szolgáltatás vásárlója számára, hogy későbbi vásárlás alkalmával pozitív tapasztalat esetén ugyanazt válassza, míg mást válasszon, amennyiben a védjegyről negatív tapasztalatot szerzett (lásd az ELLOS-ítélet [hivatkozás a 23. pontban] 28. pontját és a Quick-ítélet [hivatkozás a 23. pontban] 28. pontját).

25 Egyébiránt ahhoz, hogy valamely védjegyet, amely a bejelentett védjegyekhez hasonlóan, több elem összetétele eredményeként létrejött szóból áll, leíró jellegűnek lehessen tekinteni a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében, nem elegendő, hogy valamennyi elem tekintetében megállapítást nyerjen az esetleges leíró jelleg. A leíró jelleget magára a szó egészére is meg kell állapítani (lásd ennek megfelelően a Postkantoor-ítélet [hivatkozás a 23. pontban] 96. pontját).

26 E tekintetben az olyan összetett szóból álló védjegy, amely alkotóelemeinek mindegyike leíró jellegű a védjegybejelentésben foglalt áruk és szolgáltatások jellemzőire nézve, maga is leíró jellegű ezen áruk vagy szolgáltatások jellemzői tekintetében a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében, kivéve ha a szó és az azt alkotó elemek egyszerű összetétele között érzékelhető eltérés áll fenn; ez vagy úgy lehetséges, hogy az említett áruk vagy szolgáltatások vonatkozásában szokatlan összetétele jellegének köszönhetően a megalkotott szó kellően távoli benyomást kelt az azt alkotó elemek által hordozott jelentések egyszerű összekapcsolása által keltett benyomástól, és ezáltal meghaladja az említett elemek összetételét, vagy pedig úgy lehetséges, hogy a szó a mindennapi nyelvhasználatban bevetté válik, és olyan jelentésre tesz szert, amely csak rá jellemző, így onnantól kezdve függetlenné válik az azt alkotó elemektől. Ez utóbbi esetben ellenőrizni kell, hogy ugyanezen rendelkezés értelmében az önálló jelentésre szert tett szó önmagában nem leíró jellegű-e (lásd ennek megfelelően a Postkantoor-ítélet [hivatkozás a 23. pontban] 104. pontját).

27 Valamely megjelölés leíró jellegét egyrészt a védjegybejelentésben szereplő áruk vagy szolgáltatások tekintetében (az Elsőfokú Bíróság T-135/99. sz., Taurus-Film kontra OHIM [Cine Action] ügyben 2001. január 31-én hozott ítéletének [EBHT 1999.,

II-379. o.] 25. pontja és a T-136/99. sz., Taurus-Film kontra OHIM [CineComedy] ügyben 2001. január 31-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-397. o.] 25. pontja), másrészt pedig annak figyelembevételével kell értékelni, hogy milyen képet alkot róla a célzott vásárlóközönség, amely az ezen áruk és szolgáltatások fogyasztóiból áll (az ELLOS ítélet [hivatkozás a 23. pontban] 29. pontja és a Quick ítélet [hivatkozás a 23. pontban] 29. pontja]).

28 Jelen ügyben, amint azt a fellebbezési tanács helyesen megjegyezte (DigiFilm-határozat 27. pont; DigiFilmMaker-határozat 28. pont), a vitás áruk és szolgáltatások nem csupán a szakavatott közönséget, hanem szélesebb kört, nagyközönséget céloznak meg. A bejelentett védjegyek továbbá angol szavakból állnak. Következésképpen az érintett vásárlóközönség szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos angolul beszélő fogyasztókból áll.

29 Ilyen körülmények között a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjában foglalt feltétlen kizáró ok alkalmazásában meg kell határozni, hogy ezen vásárlóközönség szemszögéből fennáll-e közvetlen és konkrét kapcsolat a DigiFilm és DigiFilmMaker megjelölések és a vitás áruk és szolgáltatások között.

30 Jelen ügyben a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy a „digi" a „digital" (digitális) szó gyakorta használatos rövidítése az angol nyelvben a digitális technika jelölésére, a „film" angol szó, amely ezen nyelvben és számos másikban úgy a filmszalagot, mint a befejezett művet vagy annak létrehozását is jelöli, és végül, az angol „maker" (készítő), jelen ügyhöz hasonlatosan „film" szóval társítva a filmrendezőt, illetve adott esetben a film megalkotásához használt készüléket jelöli (DigiFilm-határozat 24–25. pont; DigiFilmMaker-határozat 24–26. és 36. pont)..

31 Ezen túl, és a fenti 25. és 26. pontban kifejtett kívánalomnak megfelelően, miszerint a bejelentett védjegyet összességében kell értékelni, a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy a „digi", a „film" és a „maker" szavakból álló DigiFilm és DigiFilmMaker összetételek egyértelműen részeikre bonthatók a nagybetűk

használata folytán, és úgy ítélte meg, ugyancsak helyesen, hogy ezen szóösszetételek nem tekinthetők sem szokatlannak, sem meglepőnek vagy a nyelvtani szabályoknak ellentmondóak (DigiFilm-határozat 26. pont; DigiFilmMaker-határozat 27. pont), valamint az érintett vásárlóközönség ezeket azonnal, különösebb elemzés iránti erőfeszítés nélkül észleli, általuk a felperes védjegybejelentésével érintett digitális adatok, különösen képek felvételére, tárolására és kezelésére, valamint ezen műveletek végrehajtására szolgáló rögzítőkre, készülékre és programokra asszociál, és nem kereskedelmi eredetmegjelölésekként érzékeli őket (DigiFilm-határozat 28-31. pont; DigiFilmMaker-határozat 29–32. pont). Amint azt a fellebbezési tanács is megállapítja, a bejelentett védjegyekkel kifejezett üzenet egyértelmű, közvetlen és azonnali. A védjegyek semmiképpen sem bizonyulnak homályosnak, nem adnak módot különféle értelmezésekre, nem maradnak pontatlanok vagy „szuggesztívek", annál is inkább, mert elemeiknek egyetlen szóvá történő összetétele semmilyen formában nem módosítja annak kiejtését vagy fogalmi tartalmát, hanem még nagyobb mértékben kiemeli az üzenet pontos tartalmát a nagy kezdőbetűk szóösszetételen belüli használata folytán (DigiFilm-határozat 30. pontja; DigiFilmMaker-határozat 32. pontja).

32 Végül a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy további, ábrás vagy bármiféle sajátossággal bíró elem hiányában a bejelentett védjegyek a fantázia legcsekélyebb jelét sem mutatják, és a kívánt megkülönböztető jelleg minimális szintjével sem rendelkeznek, mivel azokat az érintett vásárlóközönség csupán az érintett áruk és szolgáltatások fajtájára vagy minőségére utaló jelzésekként értelmezi, nem pedig a kereskedelmi eredet jelzésének funkcióját betöltő védjegyekként. A bejelentett védjegyek ilyen leíró értelmű érzékelését egyáltalán nem akadályozzák az említett védjegyeket alkotó szóösszetételek, hiszen ez a technika gyakori és szokásos a reklám és a marketing területén (DigiFilm-határozat 36. és 37. pontja; DigiFilmMaker-határozat 37. és 38. pontja).

33 A bejelentett védjegyek tehát egyáltalában nem uralják az őket alkotó elemek összességét. Nem is hoznak létre önálló jelentéssel bíró és alkotóelemeiktől független neologizmusokat, amelyek esetleges leíró jellegét a vitás áruk és szolgáltatások tekintetében meg kellene vizsgálni a fenti 26. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően.

34 Ezen értékeléseket nem teszi kétségessé a felperes azon érve, mely szerint a bejelentett védjegyek a vitás áruk és szolgáltatások tekintetében felidéző, és nem leíró jellegűek. Abból, a végeredményben a fellebbezési tanács által is elismert tényből (lásd a DigiFilm-határozat 32. és 33. pontját és a DigiFilmMaker-határozat 34. és 35. pontját), hogy a hagyományos fényképezés egy kép analóg módon történő, a fény hatásának kitett film kémiai változásaiból eredő megjelenítésének felel meg, míg a digitális fényképezéshez nincs szükség ilyenfajta filmre, az a kép digitális módon történő, a fényen és annak digitális jelekké való átalakításán keresztül pontról pontra történő megjelenítésnek felel meg, nem következik, hogy a bejelentett védjegyek kizárólag felidéző jellegűek (vagy, a felperes kifejezésével élve: „beszélők") a vitás áruk és szolgáltatások tekintetében. Az Elsőfokú Bíróság a fellebbezési tanács nyomán megállapítja, hogy az érintett vásárlóközönség, ha tisztában lehet is ezen technikai műveletek részleteivel, nem fog ezen elgondolkodni, és a digitális képek egymásutánját digitális filmnek hívni. Ennélfogva a felperes helytelenül állítja, hogy a bejelentett védjegyek felidéző jellegűek. Ennek kapcsán nem hivatkozhat az UltraPlus-ítéletre [hivatkozás a 17. pontban], amelyben az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy az UltraPlus megjelölés nem a szóban forgó áruk (sütőedények) minőségét vagy jellegzetességét jelöli a fogyasztó számára közvetlenül érthető módon, hanem közvetlen és elvont módon ezen áruk kiválóságát hirdeti, és így ez a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében felidézésnek és nem leírásnak minősül (lásd az ítélet 25. és 27. pontját).

35 A felperes azon érve, mely szerint az elbíráló internetes hivatkozásai nem bírnak relevanciával, illetve a fellebbezési tanács ezekre anélkül hivatkozott, hogy részletes vizsgálatot végzett volna, természeténél fogva nem alkalmas azon következtetés megkérdőjelezésére, mely szerint a bejelentett védjegyek a vitás áruk és szolgáltatások tekintetében leíró jellegűek. Hiszen a DigiFilm és DigiFilmMaker megjelölések önmagában történő vizsgálata elégséges azon következtetés levonására, hogy az átlagos angol fogyasztó nézőpontjából ezek a vitás áruk és szolgáltatások tekintetében leíró jellegűek anélkül, hogy hivatkozni kellene ezen túl az elbíráló által fellelt számos internetes találatra (2 670 előfordulás a „digifilm " szóra és 53 500 előfordulás a „digital film" kifejezésre) amelyek csupán megerősítik a fellebbezési tanács elemzését.

36 Azon érvet illetően, mely szerint a bejelentett védjegyek nem szerepelnek a szótárakban, és a Procter & Gamble kontra OHIM ítélet [hivatkozás a 19. pontban] 43. és 44. pontjában kifejtett elveknek megfelelően lajstromozni kellene azokat, el kell utasítani. Hiszen, ellentétben a Baby-dry szómegjelöléssel, amelyről a Bíróság ezen ítéletében úgy vélte, hogy szokatlan szóösszetételből áll, és ennélfogva megkülönböztető képességgel bír, a DigiFilm és DigiFilmMaker megjelölések – ahogyan azt a fellebbezési tanács megállapította – olyan leíró szavakból álló, bármiféle eredetiségnek híján lévő összetételek, amelyeket az átlagos, angol nyelven beszélő fogyasztó a vitás áruk és szolgáltatások vagy azok lényegi jellemzőinek megjelöléseként, és nem kereskedelmi eredetük jelzéseként érzékel. Az a tény, hogy a bejelentett védjegyek ilyen alakban nem szerepelnek a szótárakban, semmilyen módon nem változtat ezen az értékelésen (lásd ennek megfelelően az Elsőfokú Bíróság T-19/99. sz., DKV kontra OHIM [COMPANYLINE] ügyben 2000. január 12-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-1. o.] 26. pontját és a T-345/99. sz. Harbinger kontra OHIM (TRUSTEDLINK) ügyben 2000. október 26-án hozott ítéletének [EBHT 2000., II-3525. o.] 37. pontját).

37 Végezetül, a felperes azon érvével kapcsolatban, mely szerint az OHIM számos, a bejelentett védjegyekhez hasonló védjegyet lajstromozott, emlékeztetni kell arra, amint azt a felperes el is ismerte a tárgyalás folyamán, hogy az OHIM fellebbezési tanácsainak a megjelölés(ek) közösségi védjegyként történő lajstromozására vonatkozó, a 40/94 rendelet alapján meghozandó határozatai nem diszkrecionális jogkörben, hanem mérlegelést nem engedő hatáskörben hozott határozatok. Ennek megfelelően a fellebbezési tanácsok határozatainak jogszerűségét kizárólag a közösségi bíróság által értelmezett ezen rendelet alapján lehet értékelni, és nem a fellebbezési tanácsok korábbi határozathozatali gyakorlata alapján (lásd az Elsőfokú Bíróság T-106/00. sz., Streamserve kontra OHIM (STREAMSERVE) ügyben 2002. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-723. o.] 66. pontját; a T-122/01. sz., Best Buy Concepts kontra OHIM (BEST BUY) ügyben 2003. július 3-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2235. o.] 41. pontját; a T-127/02. sz., Concept kontra OHIM [ECA] ügyben 2004. április 21-én hozott ítéletének [EBHT 2004., II-1113. o.] 71. pontját és a T-112/03. sz., L'Oréal kontra OHIM – Revlon (FLEXI AIR) ügyben 2005. március 16-án hozott ítéletének [EBHT 2005., II-949. o.] 68. pontját).

38 A fenti megfontolások fényében a fellebbezési tanács nem sértette meg a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontját, amikor úgy ítélte meg, hogy a DigiFilm és DigiFilmMaker szómegjelölések leíró jellegűek a vitás áruk és szolgáltatások tekintetében, és ezen ténynél fogva nem lajstromozhatók.

39 Az első jogalapot tehát el kell utasítani.

A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértéséből eredő második jogalapról

A felek érvei

40 A felperes arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozatok hibásak, mivel a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontja alkalmazási feltételeinek teljesülése szinte automatikus módon maga után vonja az ugyanazon rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt bármiféle megkülönböztető képesség hiányát. Mindenesetre mivel – ellentétben a fellebbezési tanács értékelésével – a bejelentett védjegyek nem leíró jellegűek, megkülönböztető képességük állítólagos hiányára sincs bizonyíték.

41 Az OHIM vitatja, hogy megsértette a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

42 A 40/94 rendelet 7. cikkének (1) bekezdéséből következik, hogy valamely megjelölés már abban az esetben sem lajstromozható közösségi védjegyként, ha a felsorolt feltétlen kizáró okok közül csak egy is – jelen esetben a 7. cikk (1) bekezdésének c) pontjában foglalt – fennáll (lásd a COMPANYLINE-ítélet [hivatkozás a 36. pontban] 30. pontját és az Elsőfokú Bíróság T-61/03. sz., Irwin Industrial Tool kontra OHIM (QUICK-GRIP) ügyben 2004. május 27-én hozott végzésének [EBHT 2004., II-1587. o.] 35. pontját).

43 Ezen túl meg kell állapítani, hogy ha a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésében említett valamennyi feltétlen kizáró ok független is a többitől, és mindegyik külön vizsgálatot igényel, nyilvánvaló átfedés áll fenn ezen rendelkezés b), c) és d) pontjának alkalmazási körei között (lásd ennek megfelelően a Postkantoor-ítélet [hivatkozás a 23. pontban] 85. pontját).

44 Különösen az olyan szóvédjegy, amely – mint jelen ügyben – a 40/94 rendelet 7. cikk (1) bekezdésének c) pontja értelmében leíró jellegű az áruk és szolgáltatások tekintetében, ezen ténynél fogva szükségszerűen híján van a megkülönböztető képességnek ugyanezen áruk és szolgáltatások tekintetében a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében (ennek megfelelően lásd a Postkantoor-ítélet [hivatkozás a 23. pontban] 86. pontját).

45 Ezen megfontolások fényében, és mivel a fellebbezési tanács helyesen vélte úgy megtámadott határozataiban, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja ellentétben áll a bejelentett védjegyek lajstromozásával a vitás áruk és szolgáltatások tekintetében, a második jogalapot mint hatástalant el kell utasítani.

46 A fenti megfontolások összességének fényében a jelen keresetet el kell utasítani.

A költségekről

47 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, az OHIM kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

1) **Az Elsőfokú Bíróság a kereseteket elutasítja.**

2) **Az Elsőfokú Bíróság a felperest kötelezi a költségek viselésére.**

Vilaras Dehousse Šváby

Kihirdetve Luxembourgban, a 2005. szeptember 8-i nyilvános ülésen.

H. Jung M. Vilaras

hivatalvezető elnök